

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **S. B. T.,**
nar.,
st. přísl. Tuniská republika,

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2023, č. j. OAM-139/ZA-ZA11-LE24-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodná.
2. V žalobě uvedl, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že je státním příslušníkem Tuniské republiky, prací vykonávanou na území ČR získává prostředky, ze kterých financuje rodinu žijící v domovském státě, a to především nemocnou matku a studium mladšího bratra. V této souvislosti uvedl, že je v domovském státě vysoká míra nezaměstnanosti, je pro něj nereálné získat zaměstnání, kdy i pokud by nějaké získal, byl by špatně ohodnocen a nemohl by si dovolit hrazení zmíněných plateb. Žalobce uvedl, že má za to, že správní orgán nepostupoval dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci a žádost vypořádal neobjektivně. Žalobce je přesvědčen, že jím prezentované důvody podání žádosti sice měly ekonomický charakter, avšak tato argumentace nezůstala osamocena, žalobce netvrdil, že usiluje o ochranu v České republice z důvodu, že by byl pro něj život v zde výhodnější, kdy naopak uvedl, že je pro něj život v domovském státě nemožný, neboť je živitelem rodiny, složené primárně z nemocné matky a mladšího bratra, který není schopen dosáhnout v domovském státě výdělků. Nutnost zabezpečit náklady lékařské péče matky v domovském státě představují důvody spadající do kategorie humanitárního azylu, žalobce má za to, že podaná žádost měla být vypořádána meritorně, a nikoliv jen dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona, kdy správní orgán navíc nijak nevypořádal argumenty žalobce, tj. ani nekonfrontoval jím uváděnou míru nezaměstnanosti s oficiální vykázanou statistikou. Z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, zda správní orgán posoudil ekonomickou situaci v domovském státě žalobce, míru nezaměstnanosti či míru a financování lékařské péče, argumentace žalobce zůstala zcela nevypořádána, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a bylo patřičným způsobem odůvodněno. Žalobce v průběhu řízení zmiňoval pouze ekonomické důvody. V ČR chce pracovat a vydělat peníze, jelikož v Tunisku je podle žalobce velmi těžké najít zaměstnání. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a ani správní orgán nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl ve vlasti vystaven jednání vykazujícím hrozby pronásledování nebo hrozící vážné újmy. Správní orgán považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
5. Dne 21. 2. 2023 žalobce ke své žádosti sdělil, že jeho náboženským přesvědčením je islám, nikdy nebyl politicky aktivní, je rozvedený a bezdětný. Naposledy z Tuniska odjel v roce 2021. Do ČR poprvé přijel v roce 2015, od té doby se do Tuniska vrátil třikrát, naposledy v roce 2021. Byl tam asi měsíc a zase se poté vrátil do ČR. V té době měl povolení k pobytu, kterým disponoval od doby, kdy byl v ČR poprvé. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Je zdravý. Důvodem podání žádosti je, že od příjezdu do ČR žalobce pracoval ve firmě, bylo to

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

asi 4 roky. Zároveň si přivydělával jako taxikář. V Tunisku se oženil, jeho manželka byla Češka. V ČR poté dostal přechodný pobyt, který po rozvodu změnil na zaměstnaneckou kartu. Nadále pracoval jako taxikář. Dne 29. 7. 2021 podal žádost o povolení trvalého pobytu, ale od policie mu přišla informace o nutnosti odjezdu z důvodu vyhoštění. Právník mu řekl, že důvodem vyhoštění bylo, že žalobce změnil svou práci, kdy konkrétně neoznámil ukončení práce ve firmě a skutečnost, že se nadále bude věnovat již pouze taxislužbě. Rozhodnutí bylo následně potvrzeno. Je jediný, kdo pomáhá rodičům v Tunisku, hradí 80 % jejich nákladů. Platí nemocnici i lékaře pro matku, mladší bratr chodí do školy. Rodina je na něm finančně závislá, proto nemůže z ČR odjet.

6. Při pohovoru sdělil, že s bývalou manželkou se seznámili v Egyptě, poté se vzali. Žádné problémy s tuniskými státními orgány žalobce neměl. V roce 2017 se rozvedl, ale do Tuniska se nevrátil, neboť je tam obtížné si najít práci a je tam velmi drahé. O návratu neuvažuje ani nyní, žije svou rodinu žijící v Tunisku. Žádné potíže v Tunisku nikdy neměl, politicky aktivní nebyl. Měl by však problém najít práci, když už by nějakou našel, byla by jistě špatně placená. Mohl by bydlet u rodičů. Chtěl by v ČR zůstat, neuvědomil si, že musí hlásit změnu zaměstnání. Účelem žádosti není nic politického, jde spíše o lidský důvod.
 7. Dne 4. 5. 2023 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.
 8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 32 odst. 9 zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body. Mají-li skutečnosti podle věty první vliv na rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, soud napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí k dalšímu řízení žalovanému. Takové skutečnosti nebyly v případě žalobce zjištěny.
 9. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
 10. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.
 11. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 6. 2023 jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
 12. Žalobce namítl, že žalovaný nevedl řízení způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci a žádost vypořádal neobjektivně. Tuto námitku soud jako důvodnou neposoudil.
 13. Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že žalobcem sdělené důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly výhradně ekonomické, konkrétně se jednalo o snahu pracovat
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

v ČR, aby mohl i nadále finančně zajišťovat svou rodinu žijící v Tunisku, kde je najít práci obtížné, ta je špatně placená a ceny jsou v zemi přitom vysoké. Žalovaný dále uvedl, že žalobce přijel do ČR poprvé v roce 2015, poté se do Tuniska opakovaně vracel, naposledy v roce 2021. Prohlásil, že v zemi původu neměl žádné potíže s tuniskými státními orgány, neměl žádné potíže kvůli své rase, národnosti, náboženskému přesvědčení, nebyl tam nijak veřejně činný, politické důvody žádosti výslovně vyloučil. V případě návratu se žalobce dle žalovaného obává výhradně obtížnosti najít si zaměstnání, nízkých výdělků a vysokých životních nákladů. Žádné další důvody podání žádosti neuvedl, nesdělil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v případě návratu do vlasti mohl být vystaven pronásledování dle § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu.

14. Žalovaný vycházel z informací o situaci v zemi původu žalobce, konkrétně ze Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Tunisku za rok 2021 ze dne 12. 4. 2022, Informace OAMP Tunisko – aktuální politická a bezpečnostní situace v zemi ze dne 30. 1. 2023 a z Informace MZV ČR č. j. 128554/2022-LPTP ze dne 3. 11. 2022 Tunisko – situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
15. Soud pochybení žalovaného v jeho postupu neshledal. V případě žalobce byly podmínky pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu naplněny. Žalobce žalovanému nesdělil žádné informace svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Po celou dobu řízení uváděl žalovanému toliko ekonomické důvody podání své žádosti, konkrétně zmínil, že musí živit svou rodinu. Uvedl, že hradí přibližně 80 % nákladů svých rodičů s tím, že financuje lékařskou péči své nemocné matce, kdy dále jeho mladší bratr stále chodí do školy. Opakovaně sdělil, že v ČR setrvává proto, aby byl schopen i nadále rodinu finančně podporovat, v Tunisku by dle něj špatně hledal práci, případně i kdyby se mu podařilo nějakou nalézt, byla by nedostatečně finančně ohodnocena a žalobci by vydělané prostředky nepostačovaly.
16. Z uvedeného je dle soudu jednoznačné, že důvody podání žádosti žalobce byly ekonomické povahy s tím, že žalovaný všechna jím uváděná tvrzení zohlednil. Soud v žádném případě nezpochybňuje obtížnost žalobcovy situace ani jím uváděný fakt, že v Tunisku bude patrně obtížné hledat zaměstnání, kdy i když jej žalobce nalezne, je pravděpodobné, že nebude dobře ohodnoceno, kdy zároveň jsou v jeho zemi původu, jak též uvedl, vysoké ceny. Soud tedy nerozporuje problematickou situaci žalobce, nicméně všechny jím sdělené důvody se týkají výhradně jeho ekonomické situace. Žalobce neuvedl žádnou jinou skutečnost, která by byla důvodem jejího podání.
17. Žalobce mj. též sdělil, že důvod jeho žádosti není politický, ale spíše lidský, kdy o mezinárodní ochranu požádal proto, že mu hrozilo nucené vycestování, neboť přišel o svou zaměstnaneckou kartu z důvodu neoznámení změny zaměstnavatele, kdy měl ukončit své zaměstnání a začít vykonávat profesi taxikáře. K tomu soud uvádí, že žalobce měl dle svého sdělení v minulosti povolen v ČR pobyt v souvislosti s jeho sňatkem se státní občankou ČR. Po rozvodu v roce měl žalobce uvedenou zaměstnaneckou kartu, o kterou nicméně později přišel z důvodu neoznámení změny zaměstnání. Žalobce si tedy svou situaci zavinil výhradně sám svým jednáním, kdy soud sice rozumí tomu, že se jednalo o toliko lidský faktor jeho pochybení, nicméně bylo na něm, aby si své pobytové oprávnění ohlídal příslušným způsobem. Pakliže byla žalobci vydána zaměstnanecká karta, bylo jeho povinností se seznámit s povinnostmi, které v souvislosti s tímto typem pobytového Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

oprávnění bude mít a tyto také dodržovat včetně oznámení změny zaměstnání. Pokud tak žalobce neučinil, dostatečně se o svém oprávnění neinformoval a následně své povinnosti nedodržel a bylo mu z tohoto důvodu oprávnění ukončeno, nelze nyní řešit následky skrze cestu žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pakliže bude chtít žalobce na území ČR v budoucnu opět pobývat a vykonávat práci či výdělečnou činnost, je zapotřebí, aby si za tímto účelem opět vyřídil některé z pobytových oprávnění podle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na zemí ČR. Žádost o udělení mezinárodní ochrany tomuto účelu neslouží, jedná se o mimořádný institut umožňující poskytnout ochranu osobám, kterým hrozí v jejich vlasti pronásledování či vážná újma či v jiných mimořádných případech, kterým situace žalobce rozhodně není.

18. K aplikaci § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu lze poukázat mj. na závěry uvedené v usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 415/2019 – 24 ze dne 11. 3. 2020: „V případě námítky týkající se nesprávné aplikace § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2003, č. j. 7 Azs 32/2003 - 60. V tomto rozsudku kasační soud aproboval zamítnutí žádosti § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v případě žadatele, který „opakovaně uvedl, že měl ekonomické problémy, proto chtěl do ČR, aby si zde našel práci. Dále výslovně zdůraznil, že udělení pokuty za nenastoupení vojenské služby nepovažuje na rozdíl od špatné ekonomické situace v zemi původu a nemožnosti získat zaměstnání za důvod žádosti o azyl. Ze shora uvedeného je patrné, že hlavním a prakticky jediným relevantním důvodem, pro který stěžovatel žádal o azyl, jsou ekonomické důvody. Tento nikdy neuvedl, že by v zemi svého původu byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jak stanoví zákon o azylu v ust. § 12, pokud jde o důvody udělení azylu. Stěžovatelův odkaz na zavádějící a účelově kladené otázky v průběhu pohovoru před správním orgánem proto soud shledává jako nedůvodné a účelové.“ Tyto závěry lze bezesbýtku aplikovat také na nyní posuzovaný případ. Stěžovatel totiž v řízení před žalovaným uvedl pouze to, že podal žádost o mezinárodní ochranu proto, že byla zamítnuta jeho žádost o udělení pracovního víza. V zemi původu neměl možnost vydělávat peníze, které potřeboval pro podporu nemocných rodičů a pro založení vlastní rodiny. Platy v Uzbekistánu jsou nízké.“
19. V případě žalobce zde nebyly ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žádná relevantní skutečnost nebyla v tomto ohledu ani žalovaným zjištěna, kdy žalovaný ohledně svých závěrů vycházel z odborných zpráv týkajících se bezpečností a politické situace v zemi původu žalobce, tedy v Tuniské republice. K tomu poukázal též na skutečnost, že se žalobce do vlasti opakovaně vracel, naposledy v roce 2021, kdy zároveň negoval jakékoli obtíže ve vlasti i svou politickou aktivitu. Výslovně též vyloučil, že by žádal o mezinárodní ochranu z politických důvodů. Vzhledem k těmto závěrům soud konstatuje, že je zjevné, že žalobce svůj návrat do Tuniska nikdy nespojil s jakoukoli hrozbou, které by se tam měl obávat, jeho důvody byly výhradně ekonomické. Do země se dobrovolně opakovaně vracel, naposledy to bylo v roce 2021. Výslovně negoval jakékoli problémy v zemi včetně problémů se státními orgány. Žalobcem v žalobě uváděné skutečnosti se týkaly toliko jeho finanční situace, respektive ekonomické situace jeho rodiny. Lze doplnit, že dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje ČR Tunisko za bezpečnou zemi původu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

20. Žalobce v žalobě dále namítl, že je přesvědčen, že jím prezentované důvody podání žádosti sice měly ekonomický charakter, avšak tato argumentace nezůstala osamocena, nutnost zabezpečit náklady lékařské péče matky v domovském státě představují dle něj důvody spadající do kategorie humanitárního azylu, žalobce má za to, že podaná žádost měla být vypořádána meritorně, a nikoliv jen dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona.
21. K této námitce soud uvádí, že vzhledem k tomu, že žádost žalobce byla žalovaným zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, nezabýval se žalovaný ve smyslu § 16 odst. 3 téhož zákona ve znění účinném do 30. 6. 2023 tím, zda jsou u žalobce dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 – 14b zákona o azylu. Žalovaný se tedy nezabýval ani posouzením, jsou-li u žalobce dány důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. V tomto ohledu je proto bez významu, zda by situace žalobce bylo možné považovat za důvodnou pro udělení azylu z tohoto důvodu.
22. Co se týče námitky, že měl žalovaný konfrontovat žalobcem uváděnou míru nezaměstnanosti v zemi s oficiální vykázanou statistikou, kdy z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, zda správní orgán posoudil ekonomickou situaci v domovském státě žalobce, míru nezaměstnanosti či míru a financování lékařské péče, soud uvádí, že žalovaný konstatoval, že žádost žalobce je zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu na základě toho, že žalobcem byly sděleny výhradně ekonomické důvody podání jeho žádosti. Nebylo proto povinností žalovaného se blíže zabývat ekonomickou situací žalobce ani tím, jaká je situace ohledně nezaměstnanosti či lékařské péče v jeho vlasti. Takové posouzení by bylo na místě v rámci posouzení otázky, zda je u žalobce naplněn některý z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, kdy však, jak bylo uvedeno, tyto důvody jednotlivě zkoumány nebyly. Lze doplnit, že tvrzené skutečnosti týkající se nezaměstnanosti či lékařské péče v případě žalobce nemají spojitost ani s žádnou další výjimečnou skutečností, kdy žalobce netvrdil nic takového, že by například jeho zdravotní stav byl natolik špatný, že by byl vyloučen návrat do země původu z tohoto důvodu, či by šlo o nějaké jiné velmi závažné skutečnosti.
23. Z uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. 1. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.